

Budowanie wizerunku i siła kobiety

z Ewą Haczyk-Plumley rozmawia Beata Pawełczyk-Cnudde

Ewa Haczyk-Plumley – dziennikarka, ekspert od komunikacji, mediów i relacji publicznych. Od 1992 r. związana z historią Polski w Unii Europejskiej jako rzecznik prasowy, dyrektor biura prasowego i dyplomata. Pracowała z Janem Kułakowskim, gdy był ambasadorem i pierwszym negocjatorem członkostwa Polski w UE, z profesorem Danutą Hübner, ministrem ds. europejskich, przewodniczącym Komisji Europejskiej José Manuelem Barroso i szefem Stałego Przedstawicielstwa RP w Brukseli, ambasadorem Markiem Prawdą.

Czy budowanie wizerunku jest dla każdej kobiety?

I dla kobiety, i dla mężczyzny. Dla każdego bez wyjątku, bo chcemy się podobać. Definicja pojęcia „wizerunek” jest pojemna. To jest cała osobowość człowieka, ze wszystkimi jej barwami i odcieniami, wygląd, sposób zachowania, ubiór i fryzura, barwa głosu, pauza i akcentowanie frazy.

Ważne, żeby nasza samoocena pokrywała się z obrazem stworzonym na nasz temat przez innych. Kłopot pojawia się wtedy, gdy dla znajomych jesteśmy „małą brunetką”, a czujemy się jak „duża blondyna”. Jeszcze gorzej, gdy nasza odwaga jest przez innych nazywana arogancją, skromność nieśmiałością, a wrażliwość naiwnością. Specjalista od wizerunku powie, że pojawił się problem w budowie komunikatu i w jego przepływie do odbiorcy, że zawiódł kanał informacyjny. Rodzi się więc pytanie, co jest nie tak. Jeżeli ani my, ani poproszeni o radę bliscy nie potrafimy wskazać rozwiązania, to potrzebna jest osoba, która zrozumie, co w tym mechanizmie szwankuje.

Od czego zacząć? Od wyłowienia tej dominującej cechy, która nadaje osobowości niepowtarzalny styl, markę, kolor. Dlaczego patrząc na kogoś, jesteśmy w stanie od razu wychwycić przynajmniej jedną cechę? Mówimy, że ktoś jest przebojowy, błyskotliwy, szlachetny. Włoski artysta Michał Anioł twierdził, że w nieociosanym kamieniu jest zaklęta idealna forma. I zadaniem rzeźbiarza jest wydobycie doskonałości poprzez pozby-

cie się zbędnej materii. Dla mnie jest to znakomita metafora odnosząca się do pracy nad wizerunkiem.

Czyli budowanie wizerunku to według ciebie wydobywanie zawsze dobrych cech i talentów. Bo niektórym może się kojarzyć z budową fikcji. Na przykład ja od dziecka miałam wpajane, że mam być sobą. Aby nie grać i nie udawać. Jak pogodzić to, żebyśmy pozostali sobą, a jednocześnie zmienić wizerunek na inny, lepszy?

Budowa wizerunku nie musi być stwarzaniem fikcji, chociaż są zespoły od public relations, którym zależy na wypromowaniu fikcji, czyli celebrytów. Ale to nie jest temat naszej rozmowy. Możemy być w zgodzie z samym sobą i jednocześnie być kimś wyróżniającym się. Masz rację, mówiąc, że budowanie naszego „ja” rozpoczyna się w dzieciństwie. Rodzice, którzy powtarzają dziecku: „nie garb się”, są pierwszymi specjalistami od wizerunku. Już w szkole musieliśmy zmierzyć się z opisem postaci. A to nic innego, jak analiza wizerunkowa bohatera. Pokazać to, co go wyróżnia spośród tłumu, co czyni wyjątkowym, kimś z pierwszego planu. Możemy zadbać o swój wizerunek, pod warunkiem że dobrze się znamy – i swoje talenty, i mocne strony, ograniczenia i słabe ogniwa naszej osobowości. Dlatego zanim przystąpimy do poprawiania czegoś w sobie, warto odrobić zadanie domowe z charakterystyki postaci. Nie jest to łatwe, dlatego specjalistów od wizerunku przybywa. W sferze publicznej

od dawna funkcjonuje coach, trener medialny, trener personalny, firma public relations, eksperci od skutecznej prezentacji, wyjątkowej osobowości, od oracji, narracji, elokwencji i elegancji. I wszyscy obiecują, że uczynią z nas osobowość – jeżeli nie na miarę Baracka Obamy, to przynajmniej Michelle Obamy.

Masz bogate doświadczenie w budowaniu wizerunku osób znanych. Czy mogłabyś wskazać przykład takiej własnej pracy?

Całe moje życie zawodowe związane było z komunikacją, mediami, relacjami publicznymi. Od 25 lat opowiadam swoim życiem europejską historię. Gdy w 1992 r. ambasador Jan Kułakowski zaproponował mi pracę w Misji RP przy Unii Europejskiej w Brukseli, obiecał, że to będzie pasjonująca praca, ale tylko na jedną kadencję, czyli na cztery lata, a potem wrócę do ukochanego przeze mnie dziennikarstwa. Miał rację, gdy mówił, że czas będzie fascynujący, bo związany z zapisywaniem europejskich kart historii Polski. Fantastyczne spotkania, rozmowy, budowanie obrazu Polski dynamicznej, mądrej, nowoczesnej. Negocjacje nad układem stowarzyszeniowym z UE, potem nad traktatem członkowskim. To wtedy ukształtowała się moja osobowość i charakter. Miałam szczęście do mistrzów. Gdyby nie profesor Jacek Woźniakowski, Jan i Zofia Kułakowscy, profesor Danuta Hübner, byłabym inna, bardziej skupiona na sobie, mniej społeczna i państwowa, bardziej osobna i indywidualna.

Pracowałam z Janem Kułakowskim. On był bardzo silną osobowością, polskim emigran-tem znanym w Europie, byłym Sekretarzem Generalnym Światowej Konfederacji Pra-cy, przyjacielem Tadeusza Mazowieckiego. Jego wizerunku nie trzeba było poprawiać. Problemem był jego charakter. Był uparty. Moim zadaniem było przekonanie Jana, żeby był w studiu telewizyjnym, w radiu, żeby udzielał wywiadów. Gdy mówiłam, że to dla jego wizerunku, to słyszałam: „pani Ewo, ale czy ja naprawdę muszę”. Moja pra-ca polegała na przekonywaniu ambasadora Kułakowskiego do zgody na bycie sławnym. Cechą osobowości Jana była jego siła, roz-waga, skromność, wiara. Brakowało chęci błyszczenia. I nad tym musiałam pracować i w Brukseli, w Misji RP przy Wspólnotach Europejskich, i w Warszawie, gdy został głównym negocjatorem członkostwa Polski w Unii Europejskiej.

Na czym polegała praca nad budowa-niem wizerunku pani profesor Danuty Hübner? Jakie mocne strony należało wyróżnić?

To było szukanie argumentów, żeby prze-konać Panią Profesor, że jej miejsce jest w pierwszym rządzie. Pracowałyśmy razem w bardzo gorącym okresie, gdy wykluwał się przyszły kształt relacji Polski z Unią Euro-pejską, w okresie negocjacji o członkostwo i kampanii na rzecz referendum w UE. Pro-fesor jest silną osobowością, a mimo to w śró-dowisku mężczyzn sprawujących władzę musiała walczyć o swoje miejsce, bo męż-czyźni nie są skorzy do dzielenia się władzą z kobietami, nawet najmądrzejszymi. Nale-żało wydobyć z osobowości Pani Profesor cechy wojownika, wzmocnić nieustępliwość i hardość. Była osobą niezwykle popularną i szanowaną.

Wszystkie trofea, europejskie i polskie na-grody za zasługi były ukoronowaniem cięż-

kiej pracy mojej i moich koleżanek i kolegów z Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej, oddanych sprawie, czyli Polsce w UE i Pani Minister, za którą staliśmy murem. Wiedzie-liśmy, że sukces Pani Profesor jest naszym sukcesem, a jej wygrana wygraną Polski. Ludzie głosowali za członkostwem Polski w Unii Europejskiej, bo imponowała im siła Danuty Hübner, jej zdecydowanie i wiara w europejski ideał. Bogactwo wizerunku Pani Profesor było ważne nie tylko dla niej samej jako wybitnej osobowości politycznej, ale przełożyło się na obraz Polski na arenie międzynarodowej.

Mówiłaś, że przy pracy nad własnym wizerunkiem należy być siebie świadomym. Jaki więc wizerunek ty chciałaś stworzyć? Jakie talenty wydobyć lub co w sobie zmienić?

Jako dziennikarka zawsze pracowałam sa-modzielnie i na własne konto. Lubiłam być na pierwszym planie, najlepsza, najszybsza, z niepowtarzalnym dźwiękiem, wywiadem, najmocniejszym materiałem radiowym. Chciałam grać się w świetle jupiterów. Roz-poczynając europejską przygodę, musiałam przypilnować znacznie pazurki własnego in-dywidualizmu. I miejsce na scenie oddać innym. Pracując jako rzecznik prasowy, mu-siałam zrezygnować z indywidualizmu i na-uczyć się pracy w zespole. To nie ja miałam błyszczeć, tylko osoba, dla której pracowa-łam. Nie ukrywam, że uciszanie własnego ego było mozolnym zadaniem. Nauczyłam się pokory. Moja praca była weryfikowana przez poziom popularności moich szefów. Miernikiem mojego sukcesu był ich sukces.

Jak rozwija się obecnie Twoja praca dziennikarska? Wiem, że jesteś reży-serką m.in. filmu dokumentalnego o polskim aktorze Wiesławie Gołasie, który mam nadzieję obejrzyć na poka-zie w Brukseli.

Wychodząc z założenia, że dziennikarzem się jest, a nie bywa, pozostałam wierna temu powołaniu. Ciekawość jest motorem w moim życiu. A spotkanie człowieka z czło-wiekiem, dzielenie się radością i częstowa-nie śmiechem uważam za najpiękniejszą for-mę człowieczeństwa. Nie jestem reżyserem, raczej opowiadaczem historii. Prawdziwym impulsem do pracy nad scenariuszem jest

zachwył. U podłoża opowieści o Włodzi-mierzu Lubańskim z filmu „Kapitan” był za-chwył z dzieciństwa nad kapitanem polskiej ekipy ze słynną dziesiątką na plecach. Film był długim splecionym moim marzeniem. Eric-Emmanuel Schmitt to francuski pisarz, o którym zrobiłam 26-minutową „Serenadę o wędrowcu”, bo zachwyciłam się „Oskarem i panią Różą”. A pomysł na film o Wiesławie Gołasie pt. „Gołas, absolutnie” zrodził się z wielkiej ochoty poznania artysty, który bawił i wzruszał pokolenia Polaków. Miałam ułatwione zadanie, bo moja przyjaciółka Agnieszka Gołas jest córką bohatera filmu i to ona namówiła ojca na wywiad.

Mam wrażenie, że poprzez tę pracę znowu pokazujesz obraz innej osoby. Jak to przekłada się na twój wizerunek?

25 lat pracy na rzecz innych sprawiło, że chęć pokazania innych jest silniejsza od chę-ci pokazania siebie. Nie jestem na pierw-szym planie i nie mam takiej potrzeby. Rola protagonisty nie jest moim celem.

Czyli sukces innych i mimochodem bu-dowanie swojego wizerunku może oka-zać się naszym sukcesem. Zaczęłyśmy od tego, że aby zbudować swój sukces, musimy pracować nad własnym wize-runkiem, ale to niekoniecznie oznacza, że musimy być na pierwszym planie. Sukces może osiągnąć także aktor dru-goplanowy. Wybitne kreacje mogą tworzyć aktorzy drugoplanowi i dosta-wać za nie Oscary.

Beata Pawełczyk-Cnudde
menedżerka firmy „Sun in us”
www.suninus.eu

20 stycznia 2018 r.
serdecznie zapraszamy
na warsztaty
„Odnajdź w sobie siłę”

